

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok ..... dne 9. 4. 2019

výrok ..... dne .....

a je vykonatelné dnem 12. 4. 2019

V Plzni

dne 13-09-2018

č. j. 12 Cmo 330/2016-272

KRAJSKÝ SOUD V PLZNI	
Došlo	27-03-2019 ..... hod.
Podáno	Kolek
krát	přísl. pod

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Evy Hodanové a soudců Mgr. Kateřiny Černé a JUDr. Jany Sedlářové v právní věci

žalobce:

D. M., narozený dne .....
bytem .....
zastoupený advokátkou JUDr. Hanou Kapitánovou
sídlem Sady 5. května 36, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

P. J., narozený dne .....
bytem .....

o zaplacení 1 058 906 Kč s příslušenstvím a odměnou, o odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 45 Cm 21/2011-122 ze dne 9. 8. 2012, ve znění doplňujícího rozsudku č. j. 45 Cm 21/2011-211 ze dne 14. 7. 2016

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího rozsudku se ve vztahu k žalovanému ve výrocích I., V. a ve výroku II. v rozsahu, jímž byl směnečný platební rozkaz č. j. 45 Cm 21/2011-15, vydaný Krajským soudem v Plzni dne 21. 2. 2011 ponechán v platnosti ohledně směnečné odměny 3 421 Kč a nákladů řízení 30 401,60 Kč, potvrzuje.

Ve zbývajícím rozsahu výroku II, tj. v rozsahu, jímž byl směnečný platební rozkaz č. j. 45 Cm 21/2011-15, vydaný Krajským soudem v Plzni dne 21. 2. 2011 ponechán v platnosti ohledně nákladů řízení 39 726,40 Kč, se rozsudek ve vztahu k žalovanému mění tak, že v tomto rozsahu se směnečný platební rozkaz č. j. 45 Cm 21/2011-15, vydaný Krajským soudem v Plzni dne 21. 2. 2011 ve vztahu k žalovanému zrušuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Beranová.

Ve výroku IV. se ve vztahu k žalovanému rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalovaný je povinen společně nerozdílně s M. J. již byla tato povinnost uložena rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 45 Cm 21/2011-122 ze dne 9. 8. 2012, ve znění doplňujícího rozsudku č. j. 45 Cm 21/2011-211 ze dne 14. 7. 2016 ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 12 Cmo 224/2014-231 ze dne 14. 3. 2017, zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náhradu námitkového řízení ve výši 31 169,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náhradu odvolacího řízení ve výši 17 496 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem rozhodl soud prvního stupně o ponechání směnečného platebního rozkazu č. j. 45 Cm 21/2011-15 ze dne 21. 2. 2011, vydaného Krajským soudem v Plzni v rozsahu 1 026 542 Kč s 6 % úrokem z této částky od 20. 1. 2011 do zaplacení a v rozsahu směnečné odměny 3 421 Kč a nákladů řízení 70 128 Kč vůči žalovanému a M. J. platnosti (body I. a II. výroku), ve zbývajícím rozsahu směnečný platební rozkaz zrušil (bod III. výroku) a oba původně žalované, tj. žalovaného a M. J. zavázal společně nerozdílně k náhradě nákladů námitkového řízení 720 Kč žalobci (bod IV. výroku). Doplňujícím rozsudkem doplnil bod V. výroku, jímž ponechal směnečný platební rozkaz v platnosti ohledně nákladů řízení v rozsahu soudního poplatku 42 245 Kč a ve zbývajících částech jej zrušil.
2. Podle odůvodnění rozsudku se žalobce původně domáhal na žalovaném a na M. J. označené jako žalovaná 1) zaplacení 1 058 906 Kč s 6 % úrokem z této částky od 20. 1. 2011 do zaplacení, směnečné odměny 3 529 Kč ze směny vlastní, vystavené oběma žalovanými dne 16. 6. 2008 na řad žalobce, na směnečnou sumu 1 058 906 Kč, splatné dne 20. 1. 2011. Při splatnosti nebyla směnka zaplacená.
3. V námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu žalovaný vznesl námitku místní nepřislušnosti. Uvedl, že směnečný slib „zaplatím“ nezohledňuje solidární závazek žalovaných k zaplacení směny a v důsledku není zřejmé, zda jsou oba žalovaní ze směny zavázáni. Směnka je proto neplatná. Směnečné vyplňovací prohlášení v čl. 2. 6. smlouvy o půjčce ze dne 16. 6. 2008 je neplatné z důvodu, že k předání půjčky nedošlo v hotovosti ani převodem, ale poukázáním částky 330 000 Kč na účet realitní kanceláře, zprostředkující uzavření kupní smlouvy na pozemky parc. č. a v k. ú. mezi M. J., žalovaným a B. H. Manželé J. se stali vlastníky uvedených pozemků. V souladu s ujednáním ve smlouvě o půjčce uzavřeli poté s prodávajícím zástavní smlouvu, již k nabytým nemovitostem zřídili ve prospěch žalobce zástavní právo. Směnka měla plnit zajišťovací funkci, nikoliv funkci platební. K uzavření půjčky jako reálného kontraktu nedošlo, peněžní prostředky se nikdy nedostaly do dispozice žalované a P. J., nebyly jim předány v hotovosti ani nebyly převedeny na účet. Případná pohledávka z bezdůvodného obohacení není zajištěna směnkou a je promlčena. Promlčeno je i právo na vyplnění zajišťovací blankosměnky.
4. Smluvní ujednání čl. II smlouvy o půjčce, bodu 2.1 o úrocích ve výši 16 % p. a. z částky 330 000 Kč je neplatné pro nezákonnou výši úroků. Tyto nezákonné úroky jsou i v čl. 2.6 písm. b) smlouvy - směnečném prohlášení, v němž je uvedeno, že úroky běží ode dne odepsání účtu věřitele do dne jejího vrácení nebo do dne, k němuž byla doplněna (směnka).
5. Neplatné je ujednání o smluvní pokutě. Ta nemůže zahrnovat opět částku smluvních úroků, neboť by se jednalo o platbu úroků z úroků. Ujednání v čl. 2.6 c) smlouvy je ohledně výpočtu směnečné sumy nejednoznačné a výpočet směnečné sumy by při neznalosti data doplnění blankosměnky nebyl přezkoumatelný. Výše smluvní pokuty není přiměřená závazku žalovaných, neboť má zahrnovat jak smluvní úrok, tak i úroky z prodlení.

6. V námitkách dále vylíčil vztahy ke společnosti Ekonomické stavby, s. r. o. (dále jen ES), jejímž je žalobce [REDACTED]. Uvedl, že společně s manželkou s ES uzavřeli smlouvou o budoucí smlouvě o dílo a následnou smlouvu o dílo, jejímž předmětem bylo zhotovení stavby rodinného domu na pozemku v [REDACTED]. Podle smlouvy o smlouvě budoucí měli nejdříve uhradit první zálohu ve výši 170 000 Kč. Pracovníci ES paní K [REDACTED] a pan K [REDACTED] nabídli možnost finančního krytí první zálohy a nákupu pozemků prostřednictvím půjčky, poskytnuté jednatelem ES. Na základě předložených písemných návrhů uzavřeli dne 16. 6. 2008 dvě smlouvy o půjčce na 170 000 Kč a 330 000 Kč. Druhá půjčka byla dle smlouvy žalobcem zaslána na účet realitní kanceláře a manželé J [REDACTED] se stali vlastníky pozemků. Podepsání smluv o půjčkách bylo podmíněno vystavením směnky, a to směnky vlastní na částku 258 880 Kč, s doložkou bez protestu a dále dvou kusů blankosměnek k půjčce na 330 000 Kč. Půjčka nebyla žalovanému nikdy předána v hotovosti či bezhotovostně ani se nedostala do jeho dispozice. Společně s M [REDACTED] J [REDACTED] v dobré víře hradili úroky z půjčky, celkem zaplatili 76 215 Kč. O tuto částku by směnečná suma měla být ponížena.
7. Žalobce ve vyjádření námitky odmítl jako nedůvodné. Místní příslušnost Krajského soudu v Plzni je dána dle ust. § 87 odst. 1 písm. e) o. s. ř. dle platebního místa směnky. S ohledem na ust. čl. I § 47 odst. 1 a 77 odst. 1 zák. č. 191/1950 Sb. (dále jen ZSS) je nedůvodná námitka neplatnosti směnky pro neurčitost směnečného slibu. Závazek z půjčky byl řádně splněn v souladu se smlouvou a způsobem akceptovaným i soudní judikaturou. Žalovaný a M [REDACTED] J [REDACTED] se také stali vlastníky pozemků. Nedůvodné jsou výhrady k ujednání o 16 % úrocích. Další tvrzení žalovaných, vztahující se k úrokům a výpočtu směnečné sumy je nesrozumitelné. Sjedená výše smluvní pokuty v čl. 2.4 smlouvy 0,25 % denně odpovídá dohodě účastníků a není neúměrná a nepřiměřená zajišťovanému závazku. Tvrzení o úhradě částky 76 215 Kč žalobce učinil nesporným s tím, že nedopatřením při vyplnění směnky zohlednil jen poukázanou částku ve výši 60 990 Kč a nezohlednil částku 12 225 Kč a současně proto v korespondujícím rozsahu proto omezil žalobou uplatněný nárok o částku 32 364 Kč s dalšími postihovými právy.
8. O námitce místní nepřislušnosti soud rozhodl usnesením č. j. 45 Cm 21/2011-70 ze dne 20. 5. 2011, potvrzeným usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 12 Cmo 260/2011-82 ze dne 4. 10. 2011. Usnesení je v právní moci.
9. Na základě provedeného dokazování listinnými důkazy (prvopis směnky, smlouvy o půjčce, uzavřené dne 16. 6. 2008 mezi žalobcem, žalovaným a M [REDACTED] J [REDACTED], kupní smlouva ze dne 30. 6. 2008, uzavřená mezi žalovaným a M [REDACTED] J [REDACTED] a B [REDACTED] H [REDACTED], smlouva o budoucí smlouvě o dílo č. 08/257 a dodatek č. 1 k této smlouvě, smlouva o dílo č. 08/257, uzavřená mezi ES a žalovaným a M [REDACTED] J [REDACTED] soud prvního stupně zjistil, že směnka byla vystavena na řad žalobce dne 16. 6. 2008 v Rousínově na směnečnou sumu 1 058 906 Kč žalovaným a M [REDACTED] J [REDACTED]. Je splatná dne 20. 1. 2011 u D [REDACTED] M [REDACTED], r. č. [REDACTED], bytem [REDACTED]. Dne 16. 6. 2008 byla mezi žalobcem a žalovaným a M [REDACTED] J [REDACTED] jako dlužníky uzavřena smlouva o půjčce ve výši 330 000 Kč, účelově vázané na nákup pozemku par. č. [REDACTED] o výměře 305 m² a pozemku č. [REDACTED] o výměře 295 m² v k. ú. [REDACTED], zapsaných u Katastrálního úřadu pro [REDACTED] kraj, katastrální pracoviště [REDACTED], od B [REDACTED] H [REDACTED]. Půjčka měla být dle smlouvy poukázána na účet realitní kanceláře M&M reality Holding, a. s. Sjedená úroková sazba činila 16 % p. a. s tím, že úroky budou počítány ode dne odepsání částky z účtu věřitele do dne připsání půjčené částky zpět na účet věřitele a jejich splatnost byla stanovena čtvrtletně, počínaje 1. 10. 2008. Sjedené splátky úroku byly poskytovány pod ztrátou výhody splátek s důsledkem splatnosti celé pohledávky včetně jistiny pro případ prodlení dlužníka s úhradou splátky. Splatnost jistiny pohledávky byla dohodnuta 1. 4. 2009. Pro případ prodlení s vrácením jistiny byla sjednána smluvní pokuta ve výši 0,25 % denně z nezaplacené částky včetně smluvních úroků až do úplného zaplacení. V čl. II. 2.5 bylo sjednáno zajištění dvěma blankosměnkami bez data splatnosti a směnečné sumy, vystavené dlužníky ve prospěch žalobce, jemuž současně vystavci udělili v čl. II. 2.6 právo blankosměnky

doplnit, avšak ne dříve než po splatnosti půjčky, nejdříve dne 2. 4. 2009. První směnku byl žalobce jako věřitel oprávněn doplnit o směnečnou sumu, zahrnující jistinu ve výši 330 000 Kč, smluvní úrok 16 % p. a. z této částky ode dne odepsání částky z účtu věřitele do dne jejího připsání nebo do dne, k němuž bude směnka doplněna a dále o smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně z částky 330 000 Kč plus smluvních úroků. V čl. II. 2.7 byly ujednány předpoklady, za nichž je žalobce jako věřitel oprávněn směnku vyplnit. Byla uzavřena ještě jedna smlouva o půjčce ve výši 170 000 Kč. Tato půjčka byla účelově vázána na zaplacení zálohy dle smlouvy o budoucí smlouvě o dílo. Ve smlouvách o půjčce byla sjednána stejná úroková sazba 16 % p. a., čtvrtletní splatnost úroků a splatnost jistiny k 1. 4. 2009. Odlišně byla sjednána smluvní pokuta, a to pevnou částkou 68 000 Kč. Součástí smlouvy o půjčce bylo ujednání o další půjčce ve výši 258 880 Kč. Soud prvního stupně sice konstatoval, že provedl i další listinné důkazy (jak jsou specifikovány shora), žádná z nich případně učiněná zjištění do rozsudku nepřevzal ani neuvedl, že žádná pro věc relevantní zjištění z nich neučinil.

10. Na základě učiněných zjištění soud námitky žalovaného vyhodnotil jako nedůvodné. Platebního místo je zahrnuto v domicilační doložce. Závazek k zaplacení směnky a jeho formulace na směnce je určitá a vyhovuje ust. čl. I § 77 odst. 1 ve spojení s § 47 zák. č. 191/1950 Sb. (dále jen ZSS). Nedůvodné je tvrzení, popírající poskytnutí půjčky, neboť půjčku lze poskytnout bezhotovostním převodem na účet určený dlužníkem a realizací převodu je splněna podmínka předání půjčky. Námitky týkající se úrokové sazby 16 % p. a. neshledal soud relevantní, když se nejedná o úrok z prodlení, jak mylně dovodili žalovaní. Účel smluvní pokuty spočívají v zajištění povinnosti dlužníka řádně a včas plnit závazek, sjednaná výše není nepřiměřená. Ujednání o smluvní pokutě a ujednání v čl. 2.6 smlouvy je jednoznačné a určité.
11. Z uvedených důvodů soud prvního stupně směnečný platební rozkaz v rozsahu žalobcem učiněného zpětvzetí zrušil a ve zbývajícím rozsahu jej ponechal v platnosti. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.
12. Žalovaný ve včas podaném odvolání navrhl změnu napadeného rozsudku tak, že směnečný platební rozkaz bude zrušen a žalovanému bude přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.
13. Soudu prvního stupně dále vytkl, z provedených důkazů učinil nesprávná skutková zjištění a věc nesprávně posoudil po právní stránce. Setrvává na námitce, týkající se ujednání o způsobu výpočtu směnečné sumy, které pro neurčitost a nesrozumitelnost považuje neplatné a rovněž na námitce neplatnosti sjednaných úroků 16 % p. a. z částky 330 000 Kč pro jejich nezákonnou výši. Alternativní vymezení způsobu určení výpočtu úroků, obsažené v čl. 2.6. písm. b) smlouvy není možné. Neplatné je i ujednání v čl. 2.6 písm. c) smlouvy pro neurčitost a nesrozumitelnost. Způsob výpočtu v tomto smluvním ujednání je neurčitý, což by v případě doplnění směnečné sumy mělo za následek její nepřezkoumatelnost. Výše smluvní pokuty není zajištěným závazkům přiměřená, když v sobě zjevně zahrnuje úroky z úroků a úroky z prodlení. Má dále za to, že soud prvního stupně ve vztahu k němu nesplnil svoji poučovací povinnost dle ust. § 118a odst. 3 o. s. ř.
14. V řízení o odvolání žalovaného proti rozsudku, které bylo usnesením odvolacího soudu č. j. 12 Cmo 224/2014-218 ze dne 6. 12. 2016 s ohledem na zahájení insolvenčního řízení vyloučeno k samostatnému projednání a rozhodnutí, odvolací soud pokračoval až po pravomocném ukončení insolvenčního řízení.
15. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a násl. o. s. ř.) a po jednání, konaném v nepřítomnosti řádně předvolaného žalovaného, který svou neúčast neomluvil (§ 211, 101 odst. 3 o. s. ř.), dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

16. Vyšel ze skutkového stavu, zjištěného soudem prvního stupně na základě jím provedeného dokazování.
17. Provedeným dokazováním má odvolací soud za prokázáno, že mezi žalobcem jako věřitelem a žalovaným a M. J. jako dlužníky byla dne 16. 6. 2008 uzavřena smlouva o půjčce. V čl. II, bodě 2.1 se účastníci dohodli o úročení půjčky sazbou 16 % p. a. od dne odepsání zapůjčené částky z účtu věřitele do dne jejího připsání zpět na účet věřitele. Splatnost úroků byla v bodě 2.2 sjednána čtvrtletně na účet věřitele, počínaje 1. 10. 2008 s tím, že splátky úroků se poskytují pod ztrátou výhody splátek. V bodě 2.3. byla stanovena splatnost jistiny dnem 1. 4. 2009 na účet věřitele. Smluvní pokuta ve výši 0,25 % denně z nezaplacené částky, včetně smluvních úroků až do úplného zaplacení byla sjednána v bodě 2.4 pro případ, že by jistina pohledávky nebyla řádně a včas zaplacená. V bodě 2.5 bylo ujednáno vystavení dvou zajišťovacích smének k zajištění pohledávky věřitele ze smlouvy. Vyplňovací právo (pro první směnku) bylo sjednáno v bodě 2.6 tak, že do první směnky je věřitel oprávněn doplnit datum nejdříve 2. 4. 2009 a jako směnečnou sumu částku, která v sobě zahrnuje jistinu pohledávky 330 000 Kč, smluvní úrok ve výši 16 % p. a. jdoucí z částky 330 000 Kč ode dne odepsání zapůjčené částky z účtu věřitele do dne jejího připsání zpět na účet věřitele nebo do dne, k němuž bude směnka doplněna a smluvní pokutu za prodlení ve výši 0,25 % denně z částky 330 000 Kč a smluvních úroků jdoucích ode dne následujícího po splatnosti do dne vyplnění první směnky. Vyplňovací právo pro druhou ze zajišťovacích smének bylo sjednáno v bodě 2.7. V bodě 2.8. bylo ujednáno, že peněžité plnění se započte nejdříve na úroky a potom na jistinu.
18. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně tvrzení o nezákonné výši sjednaných úroků shledal nedůvodné. Žalovaný zjevně nesprávně sjednanou úrokovou sazbu 16 % p. a. z jistiny považuje za sazbu úroku z prodlení. Obojí je sice příslušenstvím pohledávky (§ 121 odst. 3 obč. zák.), nicméně smluvní úroky je nutno odlišit od úroků z prodlení. Zatímco úroky (§ 658 odst. 2 obč. zák.) představují odměnu za půjčení peněz, úroky z prodlení jsou sankcí za porušení povinnosti zaplatit půjčku v dohodnuté době splatnosti. Sjednaná 16 % úroková sazba p. a. rozhodně nemůže být považována za nezákonnou lichvu. Není přitom podstatné, že výše úroků z bankovních úvěrů v rozhodné době byla nižší, tato okolnost samotná není významná, když výše úroků zdaleka nedosahuje výše, kterou by bylo možno označit za lichvu.
19. Nedůvodné je tvrzení o nepřiměřenosti smluvní pokuty z důvodu, že smluvní pokuta zahrnuje nejen jistinu pohledávky, ale i úroky a jedná se tak v případě úroků o dvojí úročení. Smluvní pokuta je dle rozhodné právní úpravy, tj. obč. zákoníku upravena v ust. § 544 cit. zák. jako jeden z právních prostředků zajištění, jehož základním účelem je donutit pod pohrůzkou majetkové sankce dlužníka k řádnému splnění závazku. Tomuto účelu by měla odpovídat výše pokuty, jejíž přiměřenost je třeba posuzovat s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem, včetně výše zajištěné pohledávky. Na nepřiměřenost smluvní pokuty však nelze usuzovat jen z celkové výše smluvní pokuty, souvisí-li tato s dlouhodobým prodlením dlužníka a s tím spojeným navyšováním o jinak přiměřenou denní sazbu smluvní pokuty. Při posuzování přiměřenosti smluvní pokuty odvolací soud vycházel ze smluvního ujednání o výši této pokuty, stanovené denní sazbou 0,25 % z celkové dlužné částky, tedy ze součtu dlužné jistiny a dlužných (splatných) úroků. Takový způsob určení základu pro výpočet smluvní pokuty neodporuje zákonu a nelze ani dovodit, že by takto sjednaná výše smluvní pokuty byla nepřiměřená zajištěné pohledávce. Z pohledu přiměřenosti je nutno odlišovat smluvní pokutu sjednanou ve formě pevně stanovené částky a smluvní pokutu sjednanou formou určité denní (či jiné časově určené) sazby. Pokud by smluvní pokuta byla sjednána jako pevná částka ve výši např. několikanásobně přesahující jistinu pohledávky, bylo by možno uvažovat o nepřiměřenosti takto sjednané smluvní pokuty. Byla-li však, jako je tomu v projednávané věci, sjednaná sazbou 0,25 % z celkové dlužné částky denně, nelze její nepřiměřenost shledat, když celková výše smluvní pokuty se odvíjí od délky prodlení dlužníka. V této souvislosti soud prvního stupně zcela právem poukazuje na skutečnost, že

v případě řádného a včasného plnění závazku by se žalovaná neocitla v prodlení a žalobci by právo na smluvní pokutu vůbec nevzniklo.

20. Vyplňovací oprávnění majitele směnky v čl. II bodu 2.6 smlouvy je určité a platné. Z obsahu tohoto ujednání vyplývá oprávnění majitele směnky jako směnečný peníz do první směnky doplnit částku, zahrnující dlužnou jistinu a smluvní úrok za dobu od odepsání půjčené částky z účtu věřitele do dne jejího vrácení na tento účet, resp. pokud by k vrácení nedošlo, do dne, k němuž bude směnka doplněna (splatná) a dále o sjednanou smluvní pokutu. Nejedná se tedy o alternativu způsobu výpočtu, která by věřiteli dávala dvě různé možnosti, ale o určení, jak bude stanovena výše smluvního úroku, zahrnutého do směnečné sumy, v závislosti na tom, zda jistina půjčky byla vrácena s prodlením nebo zda k vrácení nedošlo vůbec. Podle smlouvy byl věřitel oprávněn (první) směnku doplnit a uplatnit již v případě, že by dlužná jistina půjčky nebyla ke dni splatnosti řádně splacena. Uvedené smluvní ujednání řeší zjevně dvě možné varianty, z nichž první vychází z předpokladu, že k úhradě dlužné jistiny dlužníkem dojde, ale s prodlením. Druhá pak je pro případ, že k úhradě nedojde vůbec a celá dlužná pohledávka je pak požadována prostřednictvím zajišťovací směnky.
21. Formulace směnečného prohlášení v singuláru (jednotném čísle), ač je dána pluralita výstavců, je bez významu, neboť směnečné prohlášení zavazuje všechny (případné) výstavce, kteří směnku v postavení výstavce podepsali. Stejně tak se odvolací soud ztotožnil s hodnocením námitky neplatnosti směnky pro neurčitost platebního místa. K tomu se vyjádřil již ve svém usnesení č. j. 12 Cmo 260/2011-82 ze dne 4. 10. 2011, vydaném v této věci, na nějž pro stručnost zcela odkazuje.
22. Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu, pokud jím byl ve vztahu k žalovanému ponechán v platnosti vydaný směnečný platební rozkaz ohledně postihových směnečných práv, shledal věcně správný a proto jej podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení, resp. i při přezkumu výroku rozsudku v rozsahu nákladů řízení ve směnečném platebním rozkaze a ve výroku o náhradě nákladů námitkového řízení přihlédl odvolací soud k tomu, že v mezidobí byla nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/12 ze dne 17. 4. 2013 zrušena vyhláška č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení. Rozhodnutí bylo uveřejněno ve Sbírce zákonů dne 7. 5. 2013 a téhož dne bylo publikováno sdělení Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2013 č. Org. 23/13, týkající se účinků shora uvedeného nálezu, podle něhož pouze pravomocně přiznané nároky zůstávají nálezem nedotčeny. Odvolací soud z tohoto důvodu rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně podle platné právní úpravy, tj. vyhl. č. 177/1996 Sb., Advokátního tarifu.
23. Z uvedeného důvodu potvrdil bod II. výroku rozsudku v rozsahu, jímž byl směnečný platební rozkaz ponechán v platnosti ohledně nákladů řízení jen v částce, odpovídající nákladům právního zastoupení, vzniklým do vydání směnečného platebního rozkazu, sníženým o částku nákladů, o nichž bylo pravomocně rozhodnuto ve výroku III. rozsudku. Tato částka zahrnuje (uvedeným způsobem sníženou) odměnu za dva úkony právní služby po 12 580 Kč dle ust. § 7 a 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (převzetí a příprava a podání žaloby), dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhl. (v tomto rozsahu, tj. dvou úkonů, resp. pouze paušálních náhrad s úkony souvisejících byla náhrada nákladů řízení žalobcem při jednání dne 9. 8. 2012 uplatněna) a náhradu DPH, tj. celkem 30.401,60 Kč a ve zbývajícím rozsahu bod II. výroku změnil tak, že ohledně zbývajících nákladů řízení směnečný platební rozkaz zrušil. Změnil také bod IV. výroku rozsudku, jímž byly dle vyhl. č. 484/2000 Sb. žalobci přiznány jen paušální odměny za dva úkony právní služby a žalobci přiznal odměnu za tyto dva úkony dle ust. § 7 a 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. a dvě paušální náhrady hotových výdajů 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a náhradu DPH, celkem 31 169,60 Kč. Současně ovšem zohlednil skutečnost, že povinnost k náhradě nákladů námitkového řízení byla uložena společně nerozdílně

původně oběma žalovaným, tj. žalovanému a M. J., což bylo nutno do měnicího výroku rozsudku promítnout.

24. O nákladech odvolacího řízení rozhodl dle ust. § 224 odst. 1 a 142 odst. 1 o. s. ř. a úspěšnému žalobci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 12 420 Kč dle ust. § 7 a 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (účast na jednání), jednu paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhradu za promeškaný čas v rozsahu 6 půlhodin po 100 Kč a cestovné na trase Plzeň-Praha a zpět ve výši 1 140 Kč a náhradu DPH, celkem 17 496,60 Kč.

Poučení:

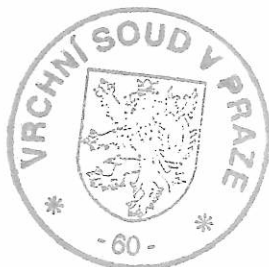
Proti bodu I. výroku tohoto rozhodnutí lze ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti bodu II. výroku tohoto rozhodnutí není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.), nebude-li dovoláním napaden současně i bod I. výroku tohoto rozhodnutí.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí.

Praha 12. března 2019

JUDr. Eva Hodanová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Beranová.